

VISSZA A RÉGI IDŐKHÖZ

1987-et írhattunk, amikor igazából éreztem, hogy sokat kellene még tanulnom a jazzdobolásról. Mivel volt tanárom disszidált, s új tanárt csak Budapesten találtam, gondoltam, megkérdezem Dubán Dezső dobkészítőt, hátha tud ajánlani valakit. Hosszas beszélgetésbe fogott, én meg mint afféle "vidéki rendes gyerek", tisztelettel végig is hallgattam. Mondtam, hogy sosem voltam modernkedő, divatkövető ember, idősebb tanárt keresek. Jó-jó, mondja nekem, de előtte nézzek szét az üzletben, mert rengeteg kézzel készített hangszere van, valahogy megszabadulna tőlük. A raktár olyan volt, mint egy középkori múzeum, rengeteg cintányér, rajta penész, öreg dobok stb. Dubán aztán megadta Kőszegi Imre jazzdobos címét. Imrével egy óráig beszélgettünk, mondtam, hogy kb. 1910-től 1940-ig vettem át a jazzdob leckéket. Ilyen fiatalon miért épp a jazz érdekel, kérdezte. Hát a leglogikusabb válasz az volt, hogy a vendéglátó iparban az ember nem nagyon improvizálhat, kísérni kell szolga módon. Imre örömmel fel is vett, mert az akkori növendékei közül improvizálni, dobseprűt használni egyik sem akart. 1940 és 1960 között volt egy húsz év a jazzdobolásban, ami forradalmian új volt. Ezt tanultam aztán hétről hétre Kőszegi segítségével. Visszautaztam az esti vonattal Kecskemétre és másnap óriási elánal körbetelefonáltam Bács-Kiskun megye összes dobosát, hogy Dubánnak segítsék. Egy hónap múlva sikerült Dezső barátom összes régi hangszerét eladni.

Én is elkezdtem gyűjteni a régi dobokat, cineket, s saját szereléseket raktam össze. Egy fotót vittem is a tanáromnak az egyikről és nagyon megdicsért, hogy nem a modern hangszerek érdekelnek, mert a régi felvételek is ilyen instrumentumokkal készültek. 1990-ben Kármán Sándor ceglédi dobgyűjtővel is jó barátságba kerültem. Amikor meglátogattam, rögtön megkért, hogy játsszak valamit. Játék közben csak a lábdobot, pergőt, kisméretű cintányérokat, fabékát használtam. Ahogy végeztem, megkérdezte, miért így dobolok. Azt válaszoltam, Sanyikám, lenni kell valami lüktetésnek, sodrásnak a dobolásban és ezeket a leckéket én öreg tanároktól tanultam, akiknek fontos volt, hogy a dobos egy kézzel egy verővel, a másik kézzel néha lefogva-felengedve egy cintányéron és egy dobon is olyan lüktetést biztosítson a zenekarnak, hogy jól játsszunk, a közönség pedig táncra perdüljön. Sanyi adott nekem 1940-ből való nagydobot, pergőt, tom-tomot, cintányérokat; eszméletlen jó hangzású dobszett lett belőle.

Mostani Bohém-helyettesítem visszaidézi a fiatalságom is, mert az én koromban nem volt internet, mobiltelefon, nem lehetett letölteni a tehetséget sehonnán, illendően kellett köszönni, ha bementünk valahova, nem volt videóklip, hogy a zenét kiegészítse...

Nem akartam a múltat túlértékelni, de ami értékes, azt meg kell őriznünk, mint a féltett kincset. Mellesleg a májusi Joe Murányis koncerten is a régi öreg dobot használom majd, amivel nem kell mást csinálni, csak leporolni, mint egy öreg gramofont és játszani rajta.

H. Szabó József